

Μιλούμε για την Ανάσταση, όμως αγνοούμε την Ανάσταση.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Σήμερα η Κυριακή είναι αφιερωμένη στις Μυροφόρες γυναίκες. Και όλη την εβδομάδα αυτή μέχρι και το Σάββατο το πρωί, που θα γίνει η απόδοση, θα ψάλλονται τροπάρια που θα αναφέρονται στις γυναίκες αυτές.

Στο δοξαστικό των αποστίχων του εσπερινού της Κυριακής λέει ότι οι γυναίκες πήγαν με φόβο· «μετά φόβου», λέει, γυναίκες ήλθαν στον τάφο για να αλείψουν με μύρα το σώμα του Ιησού και «μη ευρούσαι τούτο διηπόρουν προς αλλήλας». Δεν το βρήκαν το σώμα και δημιουργήθηκε απορία. Τρόπον τινά η μια εξέφραζε την απορία στην άλλη· «διηπόρουν προς αλλήλας, αγνοούσαι την ανάστασιν του Χριστού», λέει ο υμνογράφος.

Οι γυναίκες λοιπόν αυτές βρέθηκαν σε μια δυσκολία, βρέθηκαν σε μια απορία, αν θέλετε σε ένα αδιέξοδο. Τι θα έπρεπε να κάνουν; Διότι δεν είναι ότι δεν μπόρεσαν να πλησιάσουν τον τάφο, για να αλείψουν δηλαδή με μύρο το σώμα του Ιησού· τον τάφο τον πλησίασαν αλλά ο τάφος είναι κενός. Το σώμα του Ιησού δεν είναι εκεί.

Δεν τον βρήκαν μέσα στον τάφο. Το ότι δεν τον βρήκαν τις δημιουργεί πρόβλημα και εκφράζει η μία στην άλλη την απορία της, διότι

αγνοούν, λέει, την ανάσταση, «αγνοούσαι την ανάστασιν». Αλλά παρουσιάζεται ο άγγελος και τις λέει ότι «ανέστη ο Κύριος». Από κει και πέρα πήγαν όλα διαφορετικά.

Αυτές τώρα οι γυναίκες ήταν, θα έλεγε κανείς, από πνευματικής πλευράς, οι καλύτερες της εποχής εκείνης. Ήταν οι καλύτερες Εβραίες. Ήταν αυτές που είχαν γνωρίσει τον Χριστό. Ήταν αυτές που 'χαν ακούσει τον Χριστό. Ήταν αυτές που 'χαν υπηρετήσει τον Χριστό. Τον είδαν από πολύ κοντά. Τον άκουσαν. Τον γνώρισαν θα έλεγε κανείς και τον υπηρέτησαν. Διότι πάλι λένε τα Ευαγγέλια «διηκόνουν αυτώ». Διακονούσαν με τα υπάρχοντά τους τον Κύριο και τους μαθητές οι γυναίκες αυτές. Και αγαπούσαν τον Χριστό. Αυτή η αγάπη είναι εκείνη που τις κάνει πρωί-πρωί και σηκώνονται την πρώτη ημέρα της εβδομάδος, για να πάνε στον τάφο να αλείψουν με μύρα τον Χριστό.

Όσα λοιπόν κι αν είχαν ακούσει, όσο κι αν γνώριζαν τον Χριστό και τον πίστευαν, όσο κι αν αγαπούσαν τον Χριστό, όσο καλές κι αν ήταν – ήταν αυτές που περίμεναν την βασιλεία του Θεού, ήταν κι αυτές μέσα στο λείμμα από την Παλαιά Διαθήκη, στο υπόλοιπο του εβραϊκού λαού που περίμεναν τον Μεσσία – ναι, τόσο ξέρουν. Πέθανε ο Κύριος. Τον είδαν ότι πέθανε. Τον είδαν ότι ετάφη, γιατί βοήθησαν κι αυτές στο να ταφεί. Και πηγαίνουν λοιπόν σ' ένα νεκρό Χριστό, για να προσφέρουν ανθρωπίνως ό,τι μπορούν να προσφέρουν.

Και βρίσκονται τώρα σ' αυτή την δυσκολία. «Διηπόρουν προς αλληλάς», καθώς δεν τον βρήκαν τον Κύριο, δεν βρήκαν το σώμα του Κυρίου μέσα στον τάφο, «αγνοούσαι την ανάστασιν». Όλο το πρόβλημα λοιπόν, όλη η δυσκολία, όλο το αδιέξοδο δημιουργήθηκε από το ότι αγνοούσαν την ανάσταση.

Εμείς τώρα, πόσα δεν έχουμε ακούσει για την Ανάσταση. Οι ίδιοι εμείς μιλούμε για την Ανάσταση. Οι ίδιοι εμείς ψάλλουμε την Ανάσταση. Όλα τα τροπάρια αυτόν τον καιρό, από το βράδυ της Αναστάσεως μέχρι και την απόδοση, σαράντα ημέρες, όλα θα αναφέρονται στην Ανάσταση και θα λέμε κάθε μέρα τουλάχιστον μια φορά «Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι» αλλά και όλο τον χρόνο κάθε Κυριακή στην Ανάσταση αναφερόμαστε· τα τροπάρια όλα στην Ανάσταση αναφέρονται, την Ανάσταση υμνούν.

Ακούσαμε λοιπόν και ακούμε για την Ανάσταση, μιλούμε για την Ανάσταση, όμως αγνοούμε την Ανάσταση. Μένουμε και απ' αυτής της

απόψεως στα ανθρώπινα μέτρα. Μένουμε στα ανθρώπινα όρια. Θρησκευτικοί μεν αλλά μέσ' στα ανθρώπινα όρια. Έχουμε αναφορά στον Θεό αλλά μέσα στα ανθρώπινα όρια δυστυχώς.

Γι' αυτό, όπως έχουμε πει και άλλη φορά, οι πιο πολλοί χριστιανοί για να μην πούμε όλοι, οι πιο πολλοί χριστιανοί την ευλάβεια που έχουν προς τον Θεό, την πίστη που έχουν, την όλη σχέση που έχουν προς τον Θεό, την έχουν μόνο και μόνο για να βουλευτούν στη ζωή αυτή. Πάλι δηλαδή μένουν στα ανθρώπινα περιθώρια και στα ανθρώπινα όρια και αυτό είναι μεγάλο σφάλμα.

Δεν μπορεί να περάσει ο άνθρωπος με τίποτε από τα ανθρώπινα όρια στα όρια του Θεού, παρά αν κάνει το άλμα της πίστεως και βρεθεί στον χώρο της αλήθειας του Θεού, όπου εκεί βλέπει ζωντανά πλέον την Ανάσταση, όντως εκεί γνωρίζει την Ανάσταση, όντως πια είναι ο άνθρωπος της Αναστάσεως και ζει ως ο άνθρωπος της Αναστάσεως, ως ο γνωρίζων την Ανάσταση. Δεν μπορεί να περάσει μ' άλλο τρόπο παρά με την πίστη. Πιστεύει κανείς.

Όταν πιστεύουμε, ανοίγει η ψυχή μας, ανοίγει η ύπαρξή μας, και άπλετο πέφτει μέσα μας, χύνεται μέσα μας το φως του Χριστού. Ο Κύριος αναστημένος αποκαλύπτεται, φανερώνεται στον άνθρωπο αυτόν ο οποίος πιστεύει· και ο άνθρωπος συνειδητοποιεί πλέον ότι δεν είναι αυτός ο οποίος αγνοεί την Ανάσταση του Χριστού.

Δεν είναι αυτός ο οποίος κινείται μέσα στα ανθρώπινα μέτρα και μέσα στην ανθρώπινη γνώση έστω την θρησκευτική, αλλ' είναι αυτός ο οποίος οδηγείται πλέον από το Πνεύμα του Θεού, είναι αυτός ο οποίος έχει το φως του Θεού, είναι αυτός ο οποίος καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα, από τον ίδιο τον Κύριο, είναι αυτός μέσα στον οποίο ζει ο ίδιος ο Χριστός, η Αγία Τριάδα.

Και έτσι κανείς είναι όντως χριστιανός και η ζωή έχει άλλο νόημα μετά. Η ίδια η ζωή, ποιοτικά, είναι άλλη ζωή. Πόσος λόγος γίνεται σήμερα π.χ. ν' αλλάξει ποιοτικά η ζωή των ανθρώπων, να ανεβάσουμε ποιοτικά την ζωή των ανθρώπων. Ό,τι και να κάνουν οι άνθρωποι πάλι ανθρώπινη ζωή θα 'ναι. Δεν μπορεί να δώσει ο άνθρωπος άλλη ποιότητα ζωής.

Την άλλη ποιότητα ζωής την δίνει το Άγιο Πνεύμα, την άλλη ποιότητα ζωής την δίνει ο Χριστός, ο αναστημένος Χριστός, ο οποίος κα-

τήρησε τον θάνατο, κατήργησε τον διάβολο, κατήργησε τα σκότη, λύτρωσε όντως τον άνθρωπο, τον πέρασε σε άλλη περιοχή.

Δεν είναι απλώς ο άνθρωπος ο οποίος ζει εδώ σ' αυτόν τον κόσμο, που τρώει κλπ. – είναι και αυτό – δεν είναι μόνο αυτό αλλά είναι ο άνθρωπος ο οποίος ζει και στην περιοχή του Θεού, στην περιοχή της Αναστάσεως, πέρα από τα ανθρώπινα όρια και περιθώρια, πέρα από τις ανθρώπινες απλώς δυνατότητες. Περνάει σ' εκείνη την κατάσταση ο αληθινός χριστιανός, που πιστεύει αληθινά στον Θεό.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, Όπως φώτισε ο Θεός...,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1998, σελ. 370 (αποσπάσματα).**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>